

han virkelig er Herre over sit Tog, og som Bevis for, at han har mindsket Farten paa sit Tog, saa at han uden at sætte Iltogsfart paa kan taale fuld Damp paa sin Maskine. Hvis man havde denne ganske simple og praktiske Regel indført hos os, vilde for det første Ulykken ved Gentofte ikke være sket, thi saa vilde Manden, hvor uopmærksom han end havde været, have været nødt til at bremse i Tide og sætte Farten saa meget ned, at han vilde have været i Stand til at standse foran det Tog, som han dog kunde se nogle hundrede Alen foran Stationen. Selv om der saa alligevel var sket et Sammenstød, saa vilde det være blevet saa lempeligt, at der ikke vilde være Tale om, at 40 Mennesker havde mistet Livet og dobbelt saa mange vare blevne gjorte mere eller mindre til Invalider; saa vilde Skaden være bleven ganske ubetydelig. Det er netop det, jeg ikke noksom kan anbefale, naar der er Tale om Sikkerhedsforanstaltninger ved Jærnbanedriften, at man er særlig omhyggelig for, at det ene Tog ikke kan løbe bag fra ind i det andet; thi det er dette, som kræver Menneskeliv; om to Tog støde sammen med Lokomotiverne imod hinanden er det i Almindelighed ikke nogen større Ulykke, det gaar da særlig ud over Materiellet, men det gaar ikke i nogen væsentlig Grad ud over Personerne i det paagældende Tog. Derpaa have vi for øvrigt et slaaende Eksempel fra Sverige for en Snes Aar siden, som viser, at den omtalte Foranstaltning, som absolut paa-byder langsom Kørsel over alle Stationer, som i og for sig synes saa simpel og anbefalelsesværdig, ogsaa ved at misbruges kan lede til det samme, som jeg frygtede for, at de mekaniske Foranstaltninger kunde lede til, nemlig at man kommer til at stole for meget paa den ekstraordinære Foranstaltning, som træffes. Der er maa-ske enkelte ærede Medlemmer, som kunne erindre denne Begivenhed; den fandt Sted for omtrent en Snes Aar siden, vistnok i 1875. Et opgaaende Natsnälltog Syd fra, fra Malmø, som skulde have krydset et nedgaaende Snälltog i Linkøping, var blevet forsinket, fordi det havde haft en Snestorm imod sig. Da blev den paagældende Trafikinspektør, som boede i Linkøping, kaldt op paa Stationen, og han blev anmodet om at træffe Bestemmelse om, hvad der skulde gøres. Han besluttede saa, at Togene skulde krydse paa en anden Station, hvor ellers ingen af de 2 Tog skulde standse; det var en frygtelig Letsindighed af Manden, men det viser, hvilken Tillid

han havde til Metoden. Han telegraferede midt om Natten til den næste Station, Bankebjerg, hvor det paagældende Snälltog ikke skulde holde, og sagde: Stop det opgaaende Snälltog, til Toget fra Linkøping ankommer, der skal krydses i Bankebjerg. Det viser, hvorledes han stoled paa, at den langsomme Fart forbi en Station, hvor Toget ikke skulde holde, blev saa bestemt iagttaget, at en Stationsforstander uden at være varskoet mere end nogle Minutter i Forvejen midt om Natten kunde stoppe et Tog, som ikke ordinært skulde stoppe der. Blot fordi den almindelige Regel gjaldt, at Iltoget skulde køre langsomt forbi alle Stationer, mente han, at denne Foranstaltning var tilstrækkelig til, at han ved et Telegram kunde beordre Stationsforstanderen til at stoppe Toget, indtil det nedad gaaende Snälltog kunde krydse det. Det skete imidlertid ikke; det viste sig, at Systemet ikke bestod en saa haard Prøve. Lokomotivføreren paa det opgaaende Snälltog havde, som sagt, Sne og Storm i Ansigtet, han kunde muligvis ikke se Stoppe-signalet, han vidste, at han var forsinket, han kørte videre uden at standse ved Stationen, og midt mellem de to Stationer kørte de to Tog med fuld Snälltogsfart mod hinanden paa det samme Spor. Det var altsaa en Katastrofe under Forhold, som ere det alleryderligste af, hvad man kan tænke sig, hvor 2 Tog med deres vældige levende Kraft løbe mod hinanden. Der skete dog intet værre, end at 11 Mennesker enten døde eller kom alvorlig til Skade; begge Togene vare propfulde af Personer, mange eller maaske de fleste laa og sov, og der kom dog kun forholdsvis faa Mennesker til Skade. Men de to Lokomotiver bleve selvfølgelig masede til et Kaos, og nogle Vogne bleve enten helt knuste eller mere eller mindre ramponerede. Dette Sammenstød viser, hvor lidet farligt et Sammenstød af denne Art forholdsvis er for Personerne i Sammenligning med den uhyre Ravage, der gøres, naar et Tog kører bag fra ind i et andet, navnlig naar dette holder stille. Jeg vil gentage med Hensyn til Ulykken ved Gentofte, at det er min fuldeste Overbevisning, at hvis Bremserne ikke havde virket, var Lokomotivføreren kørt gennem hele Toget og havde maset alle Vognene; thi det er en Kendsgerning, det er noget, som sker overalt ved Sammenstød, at det er det Tog, der staar stille, som Ulykken fortrinnsvis kommer til at ramme, medens det Tog, som er i Bevægelse, lider langt mindre Skade. Dette